

imødegik de Udtalelser, der fremkom, og jeg bestyrkes i den Opfattelse, at der var almindelig Uvillie mod selve Loven, ved det, han sagde, at Loven er given for at beskytte Arbejderne, ikke for at beskytte Arbejdsgiverne. Naar man nu i Gaar hørte det ærede Medlem for Slagelse udtale sig, fik jeg den Opfattelse, at det ikke var saa meget Loven i Almindelighed, men at det nærmest var visse særlige Bestemmelser gældende for Tobaksfabrikanter, han havde imod. Jeg kender ikke disse Bestemmelser, men for øvrigt ere de jo heller ikke traadte i Kraft endnu, og saa vidt jeg ved, har Arbejdsraadet fulgt den, synes jeg, overmaade gode og priselige Skik, forinden det afgiver Indstilling til Ministeriet, at raadføre sig med Repræsentanter for saavel Arbejdsgiverne som Arbejderne, og det vil Raadet ganske sikkert ogsaa gøre i det foreliggende Tilfælde. Jeg synes, at det ærede Medlem kom lidt for langt frem i sine Protester mod det, som Arbejdsraadet har stillet i Udsigt at ville foreslaa Ministeriet. Han sagde nemlig f. Eks., at det var overmaade vanskeligt, ja, at det var positivt umuligt at kitte Revner i Gulve. Jeg vil bede det ærede Medlem gaa omkring i København. Han vil mange Steder, ganske vist desværre ikke i Fabrikker, men omkring i forskellige Beboelseshuse, se, at Folk have kittet deres Gulve netop for at forhindre, at Støvet lægger sig i Revnerne og samler sig der. Jeg synes, at det er ikke ganske ubetimeligt, naar Arbejdsraadet mener, at noget saadant burde gennemføres i Tobaksfabrikkerne. Trods de afvigende Meninger om Tobaksindustriens Skadelighed turde der dog være en almindelig Mening om, at det ikke er nogen sund Industri, og at man søger at hindre, at Støvet lægger sig og samler Bakterier nede i Revnerne mellem Gulvbræderne, er derfor rimeligt. At der naturligvis er Forskel paa Renlighedstilstanden i Fabrikkerne er klart, og det turde maaske nærmest være i de smaa Fabrikker, Tilstanden er daarligst, men det er vel vanskeligt at gøre Undtagelser paa dette Punkt. Jeg tror ikke, man kan, som det ærede Medlem gjorde, henvise til sig selv personlig og sige: Her staa jeg som Repræsentant for Tobaksindustrien, se paa mig, jeg er meget godt funderet, og jeg har dog været ved dette fra Dreng. Med samme Ret kunde man anstille Sammenligning f. Eks. mellem en fattig Indsidders ude paa Landet og en Godsejer, med samme Ret kunde Godsejeren staa frem og sige: Se paa mig,

jeg lever ogsaa paa Landet og har det dog godt. Jeg har imidlertid ikke ved disse Ytringer villet udfordre det ærede Medlem til at imødegaa mig, jeg har kun villet paapege, at man vistnok ikke saadan i Almindelighed kan slutte fra Personer, fordi de en Gang have været beskæftigede daglig ved Tobaksindustrien.

Det forekommer mig, at de Afgørelser, Arbejdsraadet har truffet, ikke ere saadanne, at de udfordre til Kritik. Jeg synes, man har holdt sig paa den jævne, gyldne Middelvej. I øvrigt kunde jeg sige, at Arbejderne langt fra ere tilfredse med Afgørelserne, men naar der skal træffes Afgørelser, hvorved Sol og Vind skiftes lige, og som ikke bryde alt for stærkt med de i Øjeblikket bestaaende Forhold, tror jeg, at Arbejdsraadet i det væsentlige har truffet det rette. Jeg synes derfor ikke, der er større Anledning til fra nogen Side at rette større Bebrejdelser over for Arbejdsraadet. Skulde der siges noget, skulde det nærmest være, at man maa ønske Arbejdsraadet i Forbindelse med Fabrikinspektionen det bedste Held til at gennemføre og haandhæve Fabrikloven i den Aand, hvori den faktisk er given, nemlig som et alvorligt Forsøg paa at hidføre en Arbejderbeskyttelse i visse Industrier og i Industrier af en bestemt Størrelse. Dermed er Danmark nu heldigvis trængt frem i Rækken af de Stater, der have optaget en Side af Arbejderbeskyttelsen, som desværre har været længe tiltrængt. Jeg ønsker altsaa, at Arbejdsraadet maa faa Held til at røgte denne Opgave. At der naturligvis ikke bør fremkomme Urimeligheder over for enkelte Sider af Industrien er ganske klart, deri er jeg aldeles enig med det ærede Medlem for Slagelse, men jeg antager ogsaa, at Arbejdsraadet vil være enigt med det ærede Medlem deri.

Da jeg første Gang havde Ordet, tilod jeg mig at spørge den højtærede Kultusminister, om han ikke til Finanslovens 2den Behandling vil fremkomme med et Forslag vedrørende Lønningerne for Betjentene paa Charlottenborg. Den højtærede Minister svarede mig ikke paa denne Henvendelse. Jeg gentager derfor Fore-

Rettelse.

Sp. 753, Linie 15 f. n.: „tjener ikke til Ære“, læs: „tjener til Ære“.